

Achilles Dent

INTUITÍVE

avagy gondolatok a Lipóton

Mottó:

*Egy fiú közelsége hozta meg nekem
Mindazt, amiért érdemes volt élnem*

Ajánlás Anyunak

Drága Anyukám, Nélküled maradtam. Emberekből kirakott falak közt, a légüres térben. Öngyilkosságod hírére nem volt könnyű túlélnem, s a legrosszabb az egészben: Te miattam haltál meg, mert azt üzenték Neked, hogy én már nem élek. Én megfizettem tehát a legnagyobb árat, amit ember megfizethet, mert elvesztettem azt, aki a legfontosabb volt életemben, de mondd, Isten, ezt én mivel érdemeltem ki, mit vársz még el tőlem, mit kell még tennem, hogy magadhoz vehess a legőszintébben?

A kisebbik

Előszó

Ismerek egy Zemplényi Györgyöt - minden bizonnyal a legbelsőbbet, amely valaha is létezett. Talán ennél is igazabb, hogy én találkoztam minden arcával, számomra már-már kiismerhető. Nekem ő így tolmácsolta magát: kevés ember van, akinek sose tudtam hazudni, de te bizonyosan közéjük tartozol. Sokáig éltem vele együtt (na, nem úgy, az nem az én dolgom volt, sokkalta inkább az ő pszichikai vizsgálata), s nekem eleve jó esélyeim voltak megismerni mindent, ami belőle megismerhető.

A sok műbalhé, amely őt állandó jelleggel körülvette, harckészen, ébrenlétben tartotta a lelkiismereteket. Mindenki tisztalappal indult nála, ő valóban segíteni, menedzselni akart. Ám a becsületet csak egyszer lehet eljátszani - s most, aki csak teheti, értékelje át, hogy mi a jó, és mi nem az.

Olvastam a Kárpáti Tamás által írt könyvet is. Méghozzá azt a példányt, amelyet Z-nek így dedikált: „Gyurinak - őt is, a könyvet is vállalva (lehet, hogy az utóbbit nem kéne?)” 96. aug. 29.

Ráadásul ebben a könyvecskében az értelmetlen részek az értő kéz által lettek megjelölve.

Nem tudom, ki miért tartja őt szélhámosnak, de egy bizonyos: nem saját, belső indíttatásból, hanem mások megszorításai alatt, kényszeredett helyzetben cselekedett.

Egyszer ezt mondtam neki: „Te sosem voltál szabad.” Válasza csak megerősítette tudatom.

Mikor „öngyilkos akart lenni” (azért írtam ezt idézőjelben, mert a szándéknál tovább nem juthatott - „doktori” disszertációm pontosan erről szól: ezt az agystruktúra determinálja) hazatérésének azt szabta feltételül, hogy többé ne kelljen hazudnia.

Tetszett ez a 92-es könyvben lejegyzett a gondolat: „Volt benne egy adag hiúság, de ez csak emberivé tette.”

Ez a könyv beleérzőképességem próbája.

Achilles Dent

1.

Egyedül éltem, hideg, technikai csodák vette körül, koncertteremszerű hangot hallattak, mozgó képeket villantottak fel, és az egész rossz volt valahogy. Egyszerűen nem kárpótolt. Megszaggatták, elterelték a figyelmem, kivontak az egyetemes valóságból, kizökkentettek. Fojtogatták bennem az élet szeretetét, nem engedték, hogy az igaz velem maradhasson. Pedig én már mindenki voltam. Semmivé lett néhány nagy érték, megtiportam, megaláztam, manipuláltam sokakat - akik ezt megérdemelték. Segítettem a betegeket, elesetteket. Megannyiszor újrairódott a múltam. Lassanként már semmit sem találtam mulatságosnak, csak szégyenletesnek. Szégyelltem, hogy emberi mivoltunk csak arra ad alapot, hogy gyámoltalanabbá, sebezhetőbbé, ocsmányabbá legyünk az állatoknál. Addig, addig kerestem, mígnem minden végleg elveszett.

„Misszió” - visszhangzott bennem állandóan ez a szó. Tégy igazságot! Mutass rá a csúfságokra! - S ha megkérdeznéd, nem tudnám megmondani biztosan, hogy én magam szóltam-e magamhoz, avagy valaki más okított engem - bennem. Megfordultam mindenütt, hol ember valaha is járhatott (talán épp csak a Hold kivétel ez alól). Éveimbe több is belefért, mint amit mások több élet alatt sem élhetnének meg, így igaz az, hogy én vagyok az igazi Öreg.

Ha azt hiszik lemondó hangvételű írásaim alapján, hogy feladtam a harcot, tévednek. Nos, azért tényleg megcsömöröltem. Annyi szennyet és mocskot, hiúságot, gyalázatot tapasztaltam, hogy fel kellett ismernem a magam és a mások lelki magassága közti távolságot.

Parodizáltam, igen. Sajátságos eszközeimmel igyekeztem helyrehozni azt, ami elromlott. Fel akartam hívni az emberek figyelmét hibáikra, értelmetlen cselekedeteikre. Tetszett az, ami karakteres, kerestem, kutattam a kihalófélben lévő értékek után. Mindig pontosan tudtam, miért élek. És hogy miért emlékezek meg minderről múlt időben? Mert én valójában már nem létezem. Szemlélem csupán az utórezgéseket, szenvedve nevetek, értékelek. Persze nem lepődök meg már semmin, hisz már nem érhet semmi váratlanul, felkészületlenül. Fizikai fájdalom gyógyszer pszichikai sebeimre. Népszerűvé lettem, mindenki ismerősévé, s mégsem ismer engem senki. Több cikk jelent meg rólam, mint O.J. Simpsonról, több feltételezés, találgatás és hazugság.

2.

Úgy hiszem
Szívesen bérelnék
Egy ketrecet
Az állatkertben

Bezárva élnék ott
S mégis szabadon

Nem fogdosnának
Emberi, kiégett szemek
Nem bánthatnának
Emberi teremtmények

A sarokba bújnék
Láthatatlanná válnék
Kis számú barátaim
Kivetett kutyák lennének
Mint jómagam
Négylábú jóakarók

3.

A halál megpróbál
Kiállhatatlan kínok forrása
Nincs senkinek esélye
Mi sem fogunk túlélni
Akkor miért nem szeretünk?

4.

Zilált vagyok, zaklatott
Eljött hát, lejárt az idő
Lám, most mindenkit itt hagyok

Amikor csak túl közel a vég
Már nem marad maradhatnék
Már nincsen „elmenni szeretnék”

Sok sírt láttam, sok követ
S most azt képzem, hogy nekem
Nekem is ott van velük a helyem

Lefekszem, jómagam is közéjük telepszem
Megcsodálom a gyönyörű, tiszta lelkeket
Anyám, ne várj soká! Megyek Hozzád - Veled

5.

Mi lenne veletek velem?
Mi lenne veletek nélkülem?
Olyanok a ma végtelen szelei
Hogy egyszerűen nem akarnak
Véget érni, nem hagynak feledni
Nem hagyják a világot felengedni
Érzéketlen ostorok csupán
Felfemlítettlenül gyávák
Nem múlnak el, nem szűnnek meg
A szeretettel érintettek manapság
Mind, mind árvák

6.

Nyílt gondolataimmal
Érzem a hideg minden fajtáját
Valaha létezett egy listám
Dolgokról, miket szeretni akartam
Rabul ejtett az érzékiség
Fájdalmasan üt ma minden perc
Meggzűnök halottnak lenni
Vöröslenek lábnyomaim
Azt hiszem, szenvedek

7.

Hogy mi van akkor, ha minden igaz volt
Amit csak átéltem, amin keresztülmentem?
Akkor már a pokol is csak feloldozás lehet
Ünneplőbe öltöztetett segítség
Kegytárgyakkal telt szépség
Ahová méltán sietek

8.

Fogódzóként itt van pár szó
Amely áll rám, ami tényleg igaz:
Jó vagyok és szerető
Felfoghatatlan lelki magasságokban
Tanyázó, utolérhetetlen
Igazságosztó, más erkölcsű
Téves törvényeket íberelő
A misszionárus

9.

Ha elég tiszta vagy, hogy megérints
Gyere ide, lépj hozzám közelebb
Érezd a könnyedséget, hogy nincs
Semmiféle kényszer mozdulataidban
Csatlakozz, mert én azt hordozom
Amiért élni, amiért élned érdemes
Segítek, hogy magadba fordulhass
És nyitott légy végre a külvilágra

10.

Kimenekültem a város fényeire
S valami igaz célban kezdtem bízni
Pedig olyannyira társtalan voltam
Mint az időben magára hagyott pillanat

Babonássá tett az emberi butaság
Gyanakvóvá tettek a megélt évek
Muszájként lettem beteg
Kimerültem, elgyengültem

11.

Ím, végéhez közeleg a magány
Duplán jó a láthatatlan vég
Szeretném szeretni valamiért
Ám ez valahogy nem megy

Talán már mindent elfeledtem
De az is lehet, hogy mégsem
Kérlek, ne féljetek tőlem jobban
Mint ahogy tőletek tartok én magam

12.

A gyerekkori hintám tovaszaladt
Messzi, messzi minden pillanat
Mit felhőtlenül, gondmentesen adtam el
Elúsztak mind a százszorszép könnyekkel
Megtagodott a lét, kitagodott a szeretet
Életkedvet nélkülözve játszom el a szerepet
Annak lennék helyében én, ki eleve halva született
Kinek eleve elrendelt volt az, hogy nem szenvedhet

13.

Egy részeg sem lehet józanabb
Úgy lebegek eltúlzott magányomban
Akár egy katarziszt veszített Isten
Próbálj te is úgy gondolkodni, ahogy én
Vedd észre, ismerd fel:
Az ember-állat a legcsúfabb teremtmény
Úgy imádkozom, akár egy nagybeteg
Mint valaki, aki tényleg én vagyok
Hozzád

14.

Egyszer csak megterem a földem
Melybe elvettem minden jót
Egyszer csak virágozni kezd kertem
Ahol megtalálhatod az összes szépet
Úgy nyílik fel öröklött koporsóm fedele
Hogy alatta nem marad más, csak én

15.

Nem én távozok
Csak ti mentek el
Messzire lesztek
Elérhetetlenül távol
Magára hagyom e testet is
Fonnyadni kezdhet
Ha már nem táplálom
Mert kiröppen
Elszabadul belőle
A gyenge
Egy pillanat műveli ezt
A lélek elszabadul
S akkor először ismét szabad leszek

16.

Kihasználtak, becsaptak
Bőrömet is lenyúzva
Oly sokan meghurcoltak
Mégis, még most is
Itt vagyok - igen, én
Itt vagyok, akár a legelején

Nem változik senki
Nem változik semmi
Ki eleve rossz, az is marad
A világ egyhelyben jár
Sosem, sosem halad
Hiába lenne talán nekem
Nekem is itt létem?

17.

Félek, rettegek
Életemben
A legszebb pillanatok
Az Istennel eltöltöttek
Mert csak egy van
Kit szeretni érdemes

18.

Rendeltem, ahogy egy ivóban szokás a korsót
Úgy rendeltem magamnak egy koporsót
Pont olyat, ami most még éppen nem jó
De olyat, amihez testem még hozzáigazítható
Megtartam tehát életemnek az értelmet:
A cél az, hogy a végére megfelelő méretű legyek

19.

Az elején mindenki szép
Később az ember társra vágyik

20.

Nem vagyok adósa vissza nem jövő perceimnek, bármi is a múlt, én felvállalom. Tisztelem a szabad akaratot, elfogadom, mit az úr elém rakott, csak ahhoz nyúlok, amit nekem kiporciózott. Ő az egyetlen, akivel megtehetem, hogy mindenkor őszinte legyek, ő az egyetlen, aki miattam él. Most újat szeretnék, Istenem, mutass valami mást, híján van itt az igazság, zárd le ezt a csorba fejezetet. Mindent megőrzök, mit nekem adtál, minden megélt továbbra is az enyém, mégis eltávolodnék kicsit tőlük, ha engeded, szeretnék most szabad lenni. Élményeket várok Tőled most is, mint egykoron. Tápláld nyugton lelkemet, kedvességed én kamatostul megadom. Hisz te is csak kisebbség vagy, parány, törékeny tünemény, éppen olyan, mint kiket mindig is szívesen a vállaimra vettem én. Nincs is már mit veszítenem, felkészülten érnek az események, mégis szeretnék - hisz Te is akarod - egy újabb lépést tenni Feléd. Változás - igen, ismételten ez kell nekem. S ha nekem nem is hiányzik annyira mindez, amennyire Te kívánod meg, fejet hajtok alázatosan kérésednek.

Hazajöttemmel új élet lehetősége fogadott, tudom, hogy a nekem járó juss idővel kiosztatik, s amit nem adnak majd örömmel, azért fogok élni. Alázattal: én, az üldöztetett, akiről egykor azt hitték: beletörődik sorsába még.

21.

Isten áhítva vágyja, hogy emberei célt érjenek: egybeolvadva vele eljussanak őhozzá. ő mindnyájunkkal törödni kénytelen, s minduntalan viszonzatlan szeretetében múlnak el napjai. Én talán még nála is magányosabb vagyok, jobban keresem igaz társam, ki nem lehet más, mint a távolban magához édesgető nagy úr. Az egyedüliség tragédia, a közébünk ékelődő ember-tömegről pedig még a visszhang is lepattan. Mintha tudnák kettőnk célját, úgy gátolják közelítésünk. Megoldhatatlan probléma ez: ha mindenki őérte élne, akkor éppúgy gátolnánk egymást a megdicsőülés felé vezető úton. Mégis egymásra vagyunk utalva mindannyian. Szeretőkészségünkben pedig valójában nincs hiány, akár a pingvinek, egymáshoz simulva melengetjük lelkeink, ám szellemiségünk igazi áldozat, megértésére esély sincs. Fel kel tennem egyetlen kérdésem: elegendő-e, amit mi őérte teszünk, képesek vagyunk-e bátorítani őt? Hálátlanok lennénk talán?

Mi mind, gyarló, emberi lények elvárásoktól duzzadunk, s ha nem tennénk ezt, akkor elmondhatnánk: az első lépés a legfényesebb elméhez vezető úton megtéetett. Fájdalom kell és lemondás, ez a két hajtóerőnk, türelmünkkel, leplezéssel pedig olyan löketet kapunk, mintha erős szélben vitorlát bontanánk.

Igen, a beérkezetttség a teljes hasonultság. Ehhez le kell mondanunk a belénk kapaszkodó lelkekről is. Aki nem hiszi Istent, az máris feladta a küzdelmet, menekül a fény elől. De aki hiszi a fájdalmat, az istenhívő. Boldogok csak akkor lehetünk, ha eleget tettünk az elvárásoknak, ha eleget tettünk a legfelsőbb Lény elvárásainak. Ne várjunk más ellenszolgáltatást, nem létezik nemesebb.

22.

Félelem mozgat, didergek, akár a vénék. Végtelen nehezék telepszik lelkemre, úgy hívják: depresszió. Az első órában még nem keresem indítékait, csak azt kérdezem ismétlődően: már megint, már megint?

23.

Könnyekből raktam ki ezt a gerendát
Mit senki sem vett észre a saját szemében
Túl hosszú napszakok váltakoztak felettem
Törekénységem elfásultságot fogant
Csöppnyi a bánat, amennyire a víz végtelen
Farkasok tábornuzénél énekeltem
Felégették a zongorám hálát jelezve ezáltal
Otthonom több volt, mint szabad lett volna

24.

Hosszú már a múlt, s az elnyúlottságban nekem sikerült valamit felismernem: nem az Isten az, ki magányos, hanem én magam. Emberek millióin kell áttaposnia annak, aki találkozni óhajt az úrral, le kell vetkőznie egykeségét. A végeláthatatlan harcban nem hagyatkozhat az elérni kívánt cél segítségére: ő nem közelít, de akarja minduntalan érkezteted.

25.

Néha napfény lennék, igaz érték
Néha az eső enyhítené bánatom

26.

Szalad az idő a fejem fölött, képtelen vagyok felzárkózni hozzá. Félek, rettegek, az üresség nagyokat harap belém. Hirtelen értelmetlennek találok minden cselekedetem, a tovarohanó élet csak kacag elesettségen. Pedig én igyekszem, én törekszem, le akarom vetkőzni meztelenségem, szeretni szeretnék, szeretném, ha szeretnének.

Minden fájdalom édes kéj, mit a legszentebb cél nemesít. Beilleszkedem s beillesztetem magam az állandósult körülmények közé. Rettegek, félek. Nem érkezik válasz fel nem adott leveleimre, s címem sincs, hova küldhetnék azokat. Sosem értesítenek.

27.

A betegek igaz emberek. Kedvesek, képesek felismerni a jót, tisztelik atyjukat. Van, létezik túlzott magány, Isten ismeri, éli azt. Próbálj úgy gondolkozni, ahogyan én: Istenem, a Tiéd vagyok, amíg a halál el nem választ.

28.

Tudtam, hogy ez az estém hosszabb lesz, mint bármi, amit eddig megéltem. Nemrégiben pár emberről még azt hittem, hogy igaz, hogy kiáll majd mellettem, s mostanra rájöttem, csak képmutató cinizmus volt felzárkózottságuk mímelése. Azt hittem, hogy már nem lehet rosszabb, s ma mégis tudtam még haladni Istenem felé. Hitem mindennél szilárdabb, mindig, mindig erősebb, valahányszor ledobom magamról egy újabb emberi kötelék gátját. Fogynak az emberek körültem, de még annál is jobban bennem. Az is lehet, hogy senkim sincs már, az is lehet, hogy elértem a végállomást, enyém a pálma, a végső cél lettem. Talán ez az, amiről úgy tartottam: a legfénylőbb elme társtalan.

29.

Tekeregnek céltalan lábaim
Utánuk eredek
Vonzza testem a feltartóztathatatlan
Húzza egy meredek
Egy lény, érzelmek, vércörök
Egy sóhaj, minék felszakadtába
Minduntalan beleőrülök
Lélektépázó a lendület

30.

Jönnek a képek lehajtott szemeimben
Egyre furcsábbak, egyre kevesebb bennük
Az, amire joggal mondható e szó: természetes
Nem értek és nem értenek, egy nyelvünk
Sosem közös, az összes emelt jelkép fölös
Tej a haj fejem szélén, nem leszek
Sosem voltam szép én
Épp talán csak ember

31.

Megsavanyított keserű sorsom, állandóan azt kerestette velem, hogy tulajdonképpen hol is lakom?

Már majdnem öreg vagyok, s erre az érzetre fel is jogosít élettapasztalatom. Sok volt a kény-szeredett helyzetekből, sokmindenen keresztülvitt a sors. Az életet elrontani sokféleképp, megjavítani azonban sehogyan sem lehet. Ami vészett, az örökre elveszett. Engem a nagyok készítették mindenre, amit cselekedtem, de most végre szabad vagyok. Enyém az én saját nevem, enyém az eljátszandó szerepem, hiszek Istenben, de nem hiszek egyetlen vallásban sem.

32.

Azt hitték, hogy megaláznak, de én tudtam: a rossz szándék csak önmagunk ellen fordulás. Azért nem mondok soha ellent önmagamnak, mert én az igazat valloim mindig.

Íme, kihívásom: állj ki velem szócsatára, ha mersz. Én nem magamért fogok küzdeni, nem is másért, s nem is a nyereségért. Azért támadok majd védekezésékképp, mert nekem egy felsőbb hatalom mozgatja kezem. Kiállok az egyetlen Ismerősömért. Mellesleg ő teremtette a világot, így magam is az ő érdeme vagyok. Kérek mindenkit: ne harapjuk meg az etető kezét!

33.

Megannyi évszázad - elfér pár könyvecskében. Megannyi csodálat: mind társadalmi tünet. Én a nem magam kreálta helyzetek áldozata voltam sokáig. Mára a puritán egyszerűségem megnyerte a legfőbb csatát. „Egy barnahajú férfi jót tesz majd veled.” ím: visszakerültem az életbe. De nem, ez most a valóság, a kényszerítés nélküli igazságosztás. Hálás vagyok neki. Hálás annak a néhány embernek, ki szívét adja most nekem megtorlásoképp. Mert azok, kik most segítenek rajtam, csakis érdektelenül tehetik azt. Szegény vagyok, a leggazdagabb. Lelki békémért teszem meg utolsó lépteim. Önzőségem kezd kiemelkedni belőlem, a végső megtisztulás előtt állok. Ami még életben tart: „Isten keze nem ver bottal.” Indulataim kontrollálhatatlanok, a legmélyebbről felszakadók s igazak. Töretlen a gyalázat lemosásának igénye. S amit az utolsó percekben kaptam, azért hálás vagyok. Ami hozzám jutott, az jól jött.

34.

Páran voltak csak. A szívüket ajánlották fel. Nem fogadhattam el nemes adományukat, mégis megtettek mindent, amire az „ember” kevés.

35.

Te legfőbb hatalom
Magasztos nagy úr
Néha közelebb vagy
Mint saját terheim
Érezlek belsőmben
Érezlek kívülem
De néha közénk
Toppan egy egész világ
Néha a sokaság
Közénk tolakszik
Igazi Sátán képében

36.

Képtelen volnék kioltani életem? - ezt a Biblia is tiltja -, mégis az élet gyűlöletére vagyok kárhóztatva. Néha szeretem a létet, néha semmit sem kívánok kevésbé. Ez az egész olyan bonyolult.

37.

Tőlem távol, veled egyedül az éjszakában
Tökéletes ébrenlétben, metszön vágyakozva
Ha lenne türelmem, most biztos várnék
Mondd, mikor sikerül végre kiölnöm téged
El akarlak tüntetni életemből, akár egy emléket

38.

Talán te is a múlté vagy már, mint megannyi szépnek vélt emlékem?

Erőt ad nekem árnyékod közelsége
Ragaszkodom, akár egy éretlen gesztenye
Nem akarok elszakadni, talán ez az
Mi a legerősebben visszatart
Ami a legtöbbször rúg belém
És nem hagyja szeretnem
A gondolatot, magát sem
Talán emiatt van az, hogy nem akaródzik
Mennem

39.

Itt van egy zsák ígéret, kevéske kipurciózott szeretet
Mindig mást hallok ki a belém vésett szavakból
Semmi sem mozdul; azt hiszem, megálmodtam magam
Visszafog, megfojt a tétovaság, nem tudom, hol a biztos?
Nyolc óra munka, nyolc óra feledés.
Gyorsan mozgó glóbuszomon egyre jobban szédülök
Találkozunk még, sajnos nem én osztottam ki a sorsokat
Megtiltanám a napnak, hogy megcsókoljon, ha tehetném

40.

Hol lehet, merre lelem
Az én egyetlen Istenem?
Ha valóban létezik
Lennie kell valahol
Ha valóban érez irántam
Azzal életkedvet szavatol
S én hiszek benne
Hiszek neki, mert ő van
Létezőbb, mint mi
A hitvány sokaság
Kiket elfehérít néha a düh

41.

Glóriát emelt fölém
Hogy hazugságaitok
Szemrebbenés nélkül
Tűrtem, elviseltem
Nekem nem az fáj
Mit emberként adtatok
Hanem az, mit Isten
Nevével szátokon
Vettetek el

Egyszerűségem
Komplikáltak hatott
Igaz, féltő szeretetem
Még a gonoszt is átkarolta
Az utam
Fárasztóan hosszúra sikeredett
A kövek talpaim alatt
Ti voltatok

42.

Hideg vaságyak fém fokán lebegek
Meleg szívű betegek közt
Nem mondhatok nekik hálát eleget
Ráműtettek, mi az, mi belülről jött

Az üzeneted, nagy úr
Most már sohasem feledem el
A szereteted, nagy úr
Kárpótol veszteségeimért bőséggel

43.

A földnek csak két fele van
Szűk is nekem a maradáshoz
Sokáig kerestem, s végre rájöttem
Egyedül a mennyországban maradt helyem

44.

Szökő hónap, szökőév
Szökő minden pillanat

45.

Ne félts, én sem teszem ezt veled
Kiviszlek a végállomásra e helyett
Miért bánsz velem úgy, mint a testvérem?

Hisznek nekem - most éppen hazudok
És nem hisznek, valahányszor őszinte vagyok

Kiadatott a kiszolgáltatottság
Rászolgáltam egy jobb sorsra
Melyben buzgó imádság epedez
Melyről elmondható: sosem lesz

46.

Az emberek lelkére béke telepszik, ha csodák után kutatnak, s felismerik: mindenhol vannak.

Azt hiszem, sikerült megtanulnom pár dolgot ebben a lehangoló játékban, melynek neve: élet.

Sok születendő művem már a múltban elkészült. Most épp csak papírra vetem sokaságuk.

Melyik is ez a perc? A halál előtti utolsó, vagy a halál utáni első? Olyan hasonló már itt minden.

47.

Megkopott fényemben ücsörgök itt, a Lipóton. Ez a hely már egy fogalom - mondhatnátok joggal, s legfőképpen azért, mert tényleg az.

Sír bennem az élet. Megtántorodva nyúlnak el délutánjaim.

48.

Nem lehetett szép minden percem
De még így is akad mire emlékezni
Bizony, van hely, hol szeretnek engem
Hol tudom: folyton-folyvást énrám várnak
De van itt még sok befejezetlen
Van mit visszaadnom másnak.

49.

Mámorosan keresem az ismeretlent
Megüdvözülten, hisz megbocsátottam
Minden gaz tett mögött emberek álltak
Szeretetre méltó egyedek
Minden rossz szándékuk előre kitaláltam
Önmagukhoz képest ők mind feleslegesek
Mégis átölelném a világot
Közelebb húznám, magamhoz vonnám
Sorstársaim
Ha lenne rá mód

50.

Hideg szél belém karol
Segít előbbre utamon
Életem nem lévő értelmét
Tovább már nem kutatom
Menedékem a masszív föld
Magába vesz, vele egyesülök
A sok laikus szemében
Megannyi porszemmé válok

51.

A legjobb emberek egyszerűen kivesztek. Esdekelve kérem nap mint nap az Istent, hogy legalább emlékeimben, reményeimben tartsa meg, legalább emlékezetemben mutassa őket élőknek. Mert én tenni szeretnék valamit. Értük.

52.

Talán azért, mert túl közel kerültem Hozzád, nem értenek s én sem értek. Vagy én vagyok ezen a helyen, ebben az életben idegen, s mindenki más más kasztba tartozik, vagy én vagyok igaz, s mindenki más hamis, és egyedüliségem félelmetes. Antagonisztikus ellentétekben ütközöm folyton környezetemmel, megnehezítjük egymás napjait.

53.

Tanítanálak titeket, ha tanulnátok. Undorom van tőletek, emberek. Nem dicsérem a fajtám, ez tény. Illene már választanom a társadalmi rétegek közül, de valahogy egyikük sem szimpatikus.

54.

Úgy segítenék én mindenkit, ki elesett, kit igazán érdemes, lennék az egyetlen támasz, a vigasz, mostoha életek gyámja, szívesen. Viszonzásképp bátor mosolyt, dicső könnyeket, szeretetet fogadnék. De ha nem jutna ki belőlük, azt se bánám. Boldogítana az adakozás öröme, s nem, dehogyis lennének elvárásaim. Talán annyit szeretnék csak, hogy halk távoztom után cselekedeteimnek kisebb része, de a nevem egyáltalán nem példaképpen maradhassanak fenn.

55.

Nincs igaz ember, csak hűtlen. Ha tartozol valakihez, már el is vesztél. Bízom soká, hogy lesz majd, ki hasonló, olyasvalaki, aki Isten tisztaságához fogható. Hisz tanulni szerettem volna, könnyedén ellesni az igaz tetteket. S ehelyett köpönyegforgató papokat, kizsákmányoló egyházakat találtam csak. Amondó vagyok hát: ha senkit sem követsz, tiéd lehet a cél, ha magadnál jobban senkit sem szeretsz, meglátod majd: Isten éppen teéred él.

56.

Tegnap kedvesen érintett meg a Halál, bársony keze simogatás volt megtisztult lelkemnek. Ültem szelíden, szemeim tükrében egybefoszlott minden, s a hideg melegsége égetően jólesett. Könnyű voltam, akár maga a szülőbolygóm, könnyű, akár egy pille.

Érzeteim csodálatos egyszerűségükkel csitították kedélyeim. Bár sokszor lenne megint tegnap.

57.

Kicsi országom, kicsi városom, itt vagyok újra, Nagy Budapest. Megráz ittlétem, megráz meglétem, s talán ezegyszer nem csak engem. Megszülettem, mert Édesanyám étellel ajándékozott meg, megtettem mindent, mire legbensőbb énem készített. Lassanként összeállt szememben minden, ráébredtem, hogy az egész világ csalfa, értelmetlen. Önpusztításra vagyunk kárhóztatva, s szinte látom Istenem, ahogy fejét ingatva mondogatja: „Nem, nem és nem! Én nem ilyen világot képzeltem.”

58.

Küzd bennem a fájdalom, felszínre akar törni. Azt hittem, lesz elég időm, de megértettem, csak egy életem van, azt kell megfelelően felosztanom. Már csak azért élek, hogy elmondjam, mi az, amiért éltem.

Ki igazán jó belül, a társadalom számkivetettje, pocskondiázzák rövid életén át, s ezzel egyszerre, s e miatt erkölcsi példát kell, hogy mutasson. Ha te is ilyen vagy, számodra a legnehezebb küzdelem a beilleszkedés, s még az sem biztos, megéri-e? Nehéz kitartani, egyetlen táplálékforrásod, éltetőd a hit kell, hogy legyen, s hinni. nem könnyű manapság. Pedig a hit maga tévedhetetlen.

Hogy szeretem-e az embereket? Pont, amennyire a felebarátokat szokás. Istengyilkosok ők, istengyilkosok vagytok valamennyien, nem létezik már a száraz bölcsélet. Különbözőségünk nem felismernem lehetetlen: vagy én vagyok ma az egyetlen normális, vagy ti vagytok azok, s én egy más korból csöppentem ide, de ez az állapot alárendelt viszony, ez az állapot semmiképp sem ideális. Ideje van változtatni, ideje van ma változni.

59.

Feketébe öltözködtem. No nem azért, mert az a kedvenc színem, de nagy-nagy sajnálatomra ezt a tónust osztotta rám szerepül az én Istenem, az én életem. Ezt kell viselnem, s ezzel kell ábrázolnom, hogy a gyász terhe levetkőzhetetlenül nehezül rám.

Szemem helyett sír ruhám. Közelemben újabb és újabb fények alszanak el, közeleg a végső, a teljes sötét. Az átlátszatlan, áthatolhatatlan lepel teljességgel fed el. Megóv, láthatatlanná tesz. Általa, vele időtlenné válok, kortalanná.

Mondataimnak, szavaimnak már nincs szerepe, magam is csak emlékként létezem már, csak mint fogalom.

Teremtőm, miért ilyen életet adtál nekem? Miért nem hagytad, hogy saját sorsomban több lehessen a saját szerepem?

60.

Rátok pazaroltam végtelen türelmem, most látom, mennyire nem érte meg, most látom, mennyire igaz, ami látszólag nem az. Pedig valamikor jómagam is csodákban hittem, átéreztem minden szépnak hazudott legendát, de csak addig lehetett ezen történetekben szépet lelnem, míg jómagam keresztül nem estem, míg én is át nem éltem párat azokból a történetekből, amelyeknek visszhangja csúf tükrével megváltoztatta magát az eredeti tartalmat, melynek utórezgése mesterkéltné lett.

Nem sötétebb a ma világa, mint a sokat idézett középkor, ma életfogytiglanra ítélik a társadalom által be nem fogadottakat, akkoriban talán még enyhébb volt a vég.

Ma is megvan minden, mi akkor létezett: vannak elnyomó, becsmélő, sovíniszta egyház-szervezetek, vannak kizsákmányoló, egyeduralkodó, önkéntes királyjelöltek, s az egybefolyó plebsz is éppoly balga, mint egykoron. Mi változott hát? Semmi.

Most a sötét „legújabb” kor van, hol én vagyok a vádlottak padján álló eretnek, a mások által kítaszított „boszorkány”.

61.

Minden vizet megjártam. Hol dereglyén, hol szellők szárnyán, távollétemben haltak meg igaz és hazug emberek. Szép, hiú ábrándjaim megkomorodtak mára, s mikor nem vállalták az új alaphangot önként, az Isten szólt rájuk belőlem tüstént. Dalra fakadni akkor támadt kedvem, mikor halálomat ünnepeltem dölyfösen csúfolva meg a sokaságot, mikor egy újabb fogam hullajtottam el, jelezve: az egyetlen, az igaz útra tévedtem - s így utólag bevallva talán nem is volt ez véletlen. Csúnya kórok felették testem, tündöklőre meszelték lelkem. Elszenvedtem az elszenvedhetetlent, kiérdemesült bajnokként csengett nevem, valahány szép érzésem távozon messzire került tőlem. Nekem nem vigasz már a bánat, örömet a giccsben nem lelek. Megkoptam. Fanyar fényben mindenem eladtam, mindenem kiadtam. Fáradt vagyok most, pihennék szívesen; fáradtan, egykedvűen veszem fel maradék szerepem. Hisz én mindent eljátszottam már, s mivel mostanra nem maradt más, csak magamat adhatom. Ámen.

62.

Árokról álmodtam, feneketlen mélyről. Pusztító esőről, mit tűz el nem olthat. Mikor a láthatatlan mélybe lestem, csupa-csupa ismerőst fedezhettem fel, kik csodálkozó arccal zuhantak a végeláthatatlan úr felé. Egyikük sem volt boldog, nem, ezt semelyikőjükről sem állíthatom. Senkin sem volt ruha, csak átlátszatlan kétségek, hamis harag próbálták leplezni a védtelen testeket reményvesztettséggel. Nem láttam már halálukat, én előbb ébredtem fel náluk. De örömmel nyugtázhattam: mindenki a megérdemeltet kapta meg rajtam keresztül tőlem, segítségemmel velem.

63.

Ez valami eltévedt nap lehet, egy hamis bojtár, kinek sosem volt nyája. Hadonászik végtelen botjával, kacag rajta a megvívózatlan Isten egy igaz szó képében. Bűvölettel győzedelmeskedik fölötte minden elemi erő, bájosan teríti le őt a természet rendje.

Egykor ő akart kiválasztani engem, de mára összefogott ellene minden. Számára bűnbak is lehetnék. Vagy talán hívjuk így: természetes szelekció.

Egy jó gondolat, mi rajtam maradt, pár ellenvetés a cselszövés hajnalán...

-&-